

Barcelona, 13 d'octubre de 2017

Estimades amigues i amics de FundiPau,

Vivim dies convulsos. Els terribles atemptats de Barcelona i Cambrils ens van deixar, fa ben poques setmanes, aclaparats i entristits. La reacció ciutadana va ser, però, un raig d'esperança. Sense temps per fer el dol, aquests darrers dies el conflicte entre Catalunya i Espanya s'ha aguditzat i estem vivint un seguit d'esdeveniments molt greus que ens tenen amb el cor accelerat i encongít al mateix temps. Hem experimentat i experimentem emocions molt potents que en fan sentir fràgils i forts, tristos i decidits, amb por i esperança... En aquestes situacions necessitem sentir-nos acompanyats. És aquest, i no altre, el motiu d'aquesta carta que us adreço amb afecte: fer-nos costat.

FundiPau és una entitat de pau, ho sabeu prou bé. Això, al meu entendre, comporta dues coses. En primer lloc que no ens toca posicionar-nos en la solució concreta al conflicte; FundiPau som una extensa família de milers de persones i de ben segur hi conviuen sentiments, pensaments i desigs diversos, tots ben lícits, i cadascú farà ben fet de defensar-los. Però també, en segon lloc, que això no vol dir indiferència. Precisament perquè som una entitat de pau, no podem restar quiets quan el conflicte truca a la nostra porta, sabent que sempre és més difícil abordar els conflictes en casa pròpia que en casa aliena. Ens hem de saber moure en el difícil terreny que exclou la indiferència i el partidisme.

Sempre hem dit que la pau no és equivalent a l'absència de conflictes, que on hi ha persones sorgeixen conflictes i que els conflictes no són un fet negatiu, sinó un símptoma d'alguna disfunció que cal resoldre i, per tant, una ocasió per progressar i construir un futur millor per a tothom. La qüestió, el repte, és què fer quan el conflicte se'ns presenta per evitar prendre mal i, en canvi, sortir-ne tots enfortits i millorats.

Com a entitat mirem d'aportar llum i opinió en aquests moment de confusió. En diferents comunicats i articles (que podeu trobar a www.fundipau.org/proces) ja ens hem manifestat. En síntesi, apostem per la convivència, defensem els drets humans, també el dret a l'autodeterminació, afirmem la no-violència i creiem en el diàleg i la negociació. Aquests dies, hem parlat en diferents mitjans i amb multitud de persones. Com a part que ens sentim del teixit viu d'aquest país, ens hem implicat en les plataformes de defensa dels drets i les llibertats davant la repressió patida i en les iniciatives per propiciar espais de mediació. Segurament això és el que espereu de nosaltres i mirem de fer-ho tant i tan bé com podem. Ho podem fer gràcies al vostre suport.

Però més enllà d'aquestes accions institucionals tots podem ser agents de pau.

Deixem-nos temps de silenci. Després de tanta agitació, de tant de soroll, de tantes emocions, ens cal deixar-les sedimentar. Això no vol dir renunciar a cap dels plantejaments, no vol dir ser tebi. Però necessitem temps per pacificar-nos nosaltres si volem pacificadors.

Hem de reconèixer el conflicte. Negar-lo, ignorar-lo o menystenir-lo no fa més que agreujar el problema. Hi ha diferències importants en els sentiments de pertinença, en la satisfacció o insatisfacció amb el marc legal i en els projectes de futur.

El repte més important és evitar la fractura social dins de la nostra pròpia societat. Aproximem-nos, al menys interiorment, a aquells que mantenen posicions oposades a les nostres. Les diferències polítiques, ideològiques o de sentiment, no ens han d'impedir conviure en la discrepància i acabi com acabi el conflicte, després haurem de seguir convivint.

En el mateix sentit: alliberem-nos de l'odi. Davant de les agressions físiques, dels menyspreus i de les ofenses és fàcil sentir-lo i és molt fàcil utilitzar-lo com a combustible per a mobilitzar-nos. No ens hi deixem atrapar. L'odi és una metzina que ho enverina tot, ens esclavitza, ennuvola la ment, endureix el cor i contamina severament tant el camí com el resultat final.

Sempre la noviolència com a actitud i com a forma de lluita. Noviolència que vol dir no-violència i no-passivitat, respecte per tota persona i lluita contra tota injustícia.

Finalment mantinguem com a referència obligada els Drets Humans, personals i col·lectius. No hi pot haver cap solució que obliidi aquests principis. La imposició per la força genera fractura social, pot obtenir la victòria, però mai la solució. La resolució de les discrepàncies ha de ser sempre pel diàleg i la consulta democràtica i lliure a la ciutadania.

Quan estic acabant aquest escrit, m'arriba la notícia de la concessió del premi Nobel de la Pau a la Campanya per a l'Abolició de les Armes Nuclears. Sabeu que FundiPau hem participat molt activament en aquesta campanya i és, per tant, per a nosaltres una gran alegria, per allò que suposa de reconeixement a aquesta tasca i, sobretot, per l'impuls renovat al procés de ratificació per part dels estats, que s'anirà produint en els propers mesos. Un signe d'esperança que ens anima a seguir endavant en aquesta tasca, sovint poc visible, del treball per la pau i el desarmament, que no té altre objecte que fer possible i digna la vida de totes les persones.

Doncs res més. Seguim endavant amb aquest propòsit. Segurament ens vénen pel davant dies tensos i difícils. Us desitjo fortalesa per mantenir-vos en la lluita per la justícia, la llibertat i la dignitat, sense perdre la pau i amb la joia de saber que no volem ni farem mal a ningú. Aquesta és la grandesa de la noviolència que proposem i que volem anar aprenent.

Una abraçada ben cordial,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Antoni Soler Ricart'. The signature is fluid and cursive, with a long horizontal stroke at the end.

Antoni Soler Ricart, president de FundiPau